

ремонія да свали предъ него книги тѣ изъ дулапы тѣ, подига ся прахъ, распрѣсѣхъ ся стары тѣ листовѣ на книги тѣ и мѣрїады насѣкомы и паяцы уплашени бягъхъ по различни страны; а между това, другъче да ся разгледѣхъ книги тѣ е невѣзможно, защото то тѣй няколко реда накривѣхъ една друга. Сички тѣ рѣкописы сѣ искѣсаны, изгрызены отъ мышки тѣ и рыбы тѣ; въ тяхъ на стада ся вѣдѣхъ различни насѣкомы, даже червеи,—ами пѣкъ калъ колкое!... Въ някоя мѣнастиры има каталози, неизвѣстно отъ кого и кога съставены, нѣ не трябва да ся хваща вѣра на тѣхъ каталози: тѣ сѣ съставены само по най първы тѣ заглавія на книги тѣ, тогава кога то често, на едно, сѣ подвързаны няколко рѣкописы отъ разнородно съдържаніе, които отъ това и не влизѣхъ въ каталогъ тѣ. За да намѣришъ нѣщо забелѣжително, трябва самичкъ да разгледашъ сички рѣкописы, нѣ трябва човѣкъ да има много търпѣніе и любовъ къмъ древности тѣ, щото по няколко часа наредъ да сѣди и да ся рови изъ тѣхъ катаномы. Най добры тѣ въ Св. Горѣ библиотека, по чистотѣ тѣ и наредъ тѣ си, ся намиряхъ въ Естигменъ, Русикъ, Зографъ и Хилендаръ; по богатство то на рѣкописы тѣ си—въ Ватопедъ, Иверъ и Лавра.

Калугеры тѣ не четѣхъ тѣхъ рѣкописы, какъ то отъ това, че малко ги интересува четеніе то въобще, тѣй и отъ това, че тѣ не могатъ да разбярѣхъ стары тѣ писма. Много пѣти, самъ си библиотекарь тѣ, като ны показва някоя рѣкопись, наивно ны питахъ: на какъвъ языкъ е тя написана:—на Арабскы или на Турскы? и твърдѣ ся чудяше, кога то го увѣрявахме, че книга та е писана на бащиный му Гръцкы языкъ. Кога то библиотекарь тѣ, кой обикновенно ся избира изъ между учены тѣ, толкози малко разбира рѣкописы тѣ, ани други тѣ братія отъ що разбярѣхъ? „подиръ това